

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 116/08-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 10. apríla 2008 predbežne prerokoval sťažnosť I. K. K., B., ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 v spojení s čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bardejov v konaní vedenom pod sp. zn. 4 C 961/96, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť I. K. K. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 14. februára 2008 doručená sťažnosť I. K. K., B. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 v spojení s čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bardejov (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 4 C 961/96.

Sťažovateľ v sťažnosti uvádza, že v namietanom konaní začatom 11. novembra 1996 vedie „... zúfalý a beznádejný súdny spor so štátnou organizáciou, ktorá je povinná uspokojiť všetky moje finančné a ostatné pracovnoprávne nároky, ako sú vernostné, odstupné, rôzne náhrady a vydať mi potvrdenie o zamestnaní, ale aj pracovný posudok. Z týchto zákonných náležitostí dominuje odstupné, ako nároková dávka priamo zo zákona, a to z dôvodu ukončenia môjho pracovného pomeru s bývalým Okresným úradom v Bardejove pre organizačné príčiny, danou mi jeho výpoveďou z práce, zo dňa 27. VIII. 1991, ktorou sa mi skutočne skončil môj pracovný pomer s ním, ako mojou býv. zamestnávateľskou organizáciou, a to dňom 31. XII. 1991“.

V ďalšej časti sťažnosti sťažovateľ pripomína, že ústavný súd nálezom č. k. II. ÚS 248/04-35 z 15. februára 2006 už vyslovil porušenie jeho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy v namietanom konaní a prikázal okresnému súdu v tomto konaní konať bez zbytočných prieťahov, a popisuje úkony okresného súdu v období po vyhlásení označeného nálezu.

Sťažovateľ tvrdí, že 16. januára 2006 mu bolo doručené „zmätočné predvolanie sp. zn. 4 C 961/96-81, zo dňa 9. I. 2006, ktorým nariadil ústne pojednávanie v tejto veci na deň 3. IV. 06 o 13,30 hod., pričom za odporcu v tomto spore nesprávne označil Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny v Bardejove“. Na túto skutočnosť reagoval písomným podaním z 1. apríla 2006, v ktorom uviedol, že „sa tohto pojednávania odmietam zúčastniť, nakoľko v tejto spornej veci nebol označený ten správny subjekt, ktorý v tomto čase mal byť skutočným mojím odporcom po bývalom Okresnom úrade v Bardejove“.

Sťažovateľ ďalej uvádza, že na pojednávaní 31. októbra 2007 bol okresným súdom vypočutý, pričom dúfal, že okresný súd na tomto pojednávaní vo veci rozhodne. „Súd aj toto pojednávanie akoby podcenil a odročil ho na deň 5. XII. 07 o 14,00 hod. s tým, aby som mu v lehote 15-tich dní predložil fotokópie potvrdení, zo dňa 22. I. 1992 (?) a 25. I. 1991 (?), ktoré takto označené súdom ani v skutočnosti neexistujú. Bez ohľadu na to ešte v predstihu do nasledujúceho pojednávania v deň 5. XII. 07 som sa k veci znovu vyjadril,

a to svojim písomným podaním, zo dňa 27. XI. 2007, ku ktorému som ako prílohy doložil pre súd prakticky celú dokumentáciu relevantne sa vzťahujúcu na túto kauzu vôbec, a to v celkovom počte 14 dokumentov a potom ešte s pripojením ďalších dvoch...“.

Na pojednávaní 5. decembra 2007 bol sťažovateľ opäť okresným súdom opäť vypočutý, ale vo veci opätovne nebolo rozhodnuté, pretože „... súd znovu len taktizoval a otáľal a aby rozsudok nemusel vyniesť ani tentokrát, vymyslel si ešte to, že mu mám predložiť do súdneho spisu písomný dôkaz o poslednom mojom plate, v čase keď som bol po prvýkrát prepustený z práce, ktorým mala byť moja údajná úprava platu, zo dňa 19. VIII. 1986 a ktorá neobstojí lebo mne osobný plat bol priznaný až po tomto termíne v r. 1987 inou úpravou a listinou. Napriek tomu, že tento úradný dokument pre zamýšľaný zámer súdu nie je vlastne použiteľný, tento som do súdneho spisu predložil a aj všetko ostatné, čo s tým súvisí s dostatočným a dodatočným vysvetlením, ktoré som podložil svojim písomným doplnkom, zo dňa 28. XII. 2007“.

Na základe uvedeného sťažovateľ zastáva názor, že označeným postupom okresného súdu bolo porušené jeho základné právo podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj jeho právo podľa čl. 6 ods. 1 v spojení s čl. 14 dohovoru, a preto navrhuje, aby ústavný súd vo veci jeho sťažnosti v náleze takto rozhodol:

„1.) Vyslovuje, že základné a ľudské práva I. K. K. podľa ods. 2), čl. 48 Ústavy SR a ods. 1), čl. 6 Dohovoru v spojení s jeho čl. 14, postupom Okresného súdu v Bardejove neprejednaním veci v primeranej lehote pre zbytočné a neodôvodnené prieťahy v konaní u neho vedenom pod č. k. 4 C 961/96, nielen ako celku, ale aj od vyhlásenia nálezu Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 248/04-35, zo dňa 15. II. 2006, porušené boli.

2.) Prikazuje Okresnému súdu v Bardejove už po druhýkrát, aby v základnom súdnom konaní vedenom u neho pod č. k. 4 C 961/96 konal bez zbytočných prieťahov a urýchlene vo veci samej aj rozhodol.

3.) Priznáva I. K. K. primerané finančné zadosťučinenie vo výške 150 tis. Sk (slovom stopäťdesiatšesťtisíc korún slovenských), ktoré je mu povinný Okresný súd v Bardejove zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

4.) Ukladá Okresnému súdu v Bardejove uhradiť vzniklé trovy tohto konania na označený účet právneho zástupcu sťažovateľa, a to do 15-tich dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.“

Súčasťou sťažnosti bola aj žiadosť sťažovateľa o ustanovenie právneho zástupcu s poukazom na «nízky pravidelný mesačný príjem z núdzového dôchodku, ktorý predstavuje „až“ 9 723.- Sk», a doložená kópia rozhodnutia Sociálnej poisťovne, ústredie o výške jeho dôchodku z 15. júna 2007.

Ústavný súd si ešte pred predbežným prerokovaním sťažnosti vyžiadal vyjadrenie predsedu okresného súdu k sťažnosti sťažovateľa a predloženie dotknutej spisovej dokumentácie. Vo vyjadrení predsedu okresného súdu, ktoré bolo ústavnému súdu doručené 12. marca 2008, sa okrem iného uvádza:

«Sťažnosť sťažovateľa..., ktorá je predmetom tohto konania, je v označenej právnej veci Okresného súdu Bardejov sp. zn. 4 C 961/96 v poradí druhou sťažnosťou. Na základe prvej sťažnosti zo dňa 19. januára 2004 Ústavný súd Slovenskej republiky nálezom zo dňa 15. februára 2006 č. k. II. ÚS 248/04-35 vyslovil, že základné právo I. K. K. na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Bardejov v konaní vedenom pod sp. zn. 4 C 961/96 porušené bolo, súdu bolo prikázané v označenom konaní konať bez zbytočných prietáhov a sťažovateľovi bolo priznané primerané finančné zadostučinenie 30.000,- Sk. Vzhľadom na uvedené a v zmysle ustálenej judikatúry je treba porušenie sťažovateľom namietaných práv posudzovať v tej časti konania súdu, ktoré vykonával po 15. februári 2006.

Z obsahu spisu Okresného súdu Bardejov sp. zn. 4 C 961/96 som zistil, že pojednávanie zo dňa 3. 4. 2006 bolo odročené na neurčito za účelom predvolania žalobcu a jeho výsluchu ako účastníka konania a tiež za účelom pripojenia a oboznámenia sa so spismi tohto súdu sp. zn. 4 C 184/99, 4 C 194/92, 8 C 414/94, 11 C 36/96, 4 C 263/95, 4 C 52/03 a 8 C 503/94. Zo záznamu kancelárie zo dňa 28. 6. 2006 vyplýva, že spisy sp. zn. 4 C 968/98 a 4 C 732/98 sa nachádzali na odvolacom súde na konanie o podanom odvolaní. Zo záznamu kancelárie zo dňa 19. 9. 2006 vyplýva, že spis sp. zn. 4 C 194/92 bol dňa 7. 6. 2006 zaslaný Krajskému súdu v Prešove. Ako vyplýva z následných záznamov

kancelárie, označené spisy boli súdu vrátené až dňa 16. 4. 2007. Keďže až po ich vrátení bolo možné do spisov nahliadnuť a následne posúdiť, či v konaní nie je prekážka postupu súdu (§ 103 a § 104 O. s. p.) boli tak až teraz splnené podmienky pre ďalší postup súdu v konaní. Úpravou zo dňa 21. 6. 2007 bol preto nariadený termín pojednávania na deň 31. 10. 2007, na ktorom bol, ako to doznáva aj samotný sťažovateľ vo svojej sťažnosti, sťažovateľ podrobne vypočutý a pojednávanie bolo odročené na deň 5. 12. 2007 za účelom doplnenia dokazovania. Sťažovateľ k veci bol vypočutý aj na tomto pojednávaní a pojednávanie bolo odročené na deň 13. 2. 2008 za účelom ďalšieho doplnenia dokazovania.

Vychádzajúc z uvedeného je treba mať zato, že aj keď v období od 15. februára 2006 do 21. júna 2007 neboli vo veci vykonávané úkony, bolo tomu tak z objektívnych dôvodov a to pre nemožnosť oboznámiť sa so spismi síce tohto súdu, ale ktoré sa v uvedenom období nachádzali na odvolacom súde v súvislosti s jeho konaním o opravných prostriedkoch. Bez oboznámenia sa s obsahom spisov sp. zn. 4 C 968/98, 4 C 732/98 a 4 C 194/92 nebolo možné posúdiť, či sú splnené podmienky pre postup súdu v konaní v zmysle ustanovení § 103 a § 104 O. s. p. v dôsledku čoho „formálna“ nečinnosť súdu v období od 15. februára 2006 do 21. júna 2007 nemôže byť považovaná za zbytočný prietah v konaní. V období po 21. júne 2007 súd vo veci plynulo konal a tak navrhujem sťažnosť sťažovateľa na ďalšie konanie neprijat' ako zrejme bezdôvodnú.»

Na výzvu ústavného súdu sťažovateľ zaujal stanovisko k vyjadreniu predsedu okresného súdu vo svojom podaní z 25. marca 2008, v ktorom okrem iného uviedol:

«... 3.) Nie je ani pravdou, že na bardejovskom súde existuje súdny spis pod č. k. 4 C 184/99.

4.) Namietam, že k tomuto konaniu pod č. k. 4 C 961/96 vzhľadom na povahu sporu nebolo potrebné v záujme správneho, úplného a spravodlivého rozhodnutia vo veci samej pripájať žiadne iné spisy, keďže tu bolo potrebné z nich zistiť iba jednu - jedinú vec, a síce to, či môj bývalý zamestnávateľ Okresný úrad v Bardejove svojou výpoveďou z pracovného pomeru danou mi jeho listom, zo dňa 27. VIII. 91, skončil so mnou tento pracovný pomer z organizačných dôvodov podľa ods. 1), čl. 46 zákonníka práce alebo nie, čo bol základný predpoklad splnenia zákonnej podmienky na priznanie odstupného (!), a to podľa iného

zákona. Tento prioritný dokument si bardejovský súd mal možnosť i povinnosť zaobstarat' v rámci prípravnej fázy konania, ako prvý a na nič nečakať, lebo všetky spisy tohto druhu boli u neho. Ale pokiaľ tak neurobil lebo pre neho sa to zdalo pracné, tak potom si tento dokument, prípadne aj s ďalšími mohol zaobstarat' odo mňa hneď na prvom pojednávaní, poťažne ich protokoláciou v súdnej zápisnici a nečakať a neskôr vyhovárať sa na to, že moje spisy pendlovali kade - tade po celej republike a keď vedel a mal predvídať, že tieto bude potrebovať, tak si z nich mal urobiť sám fotokópie. V tejto súvislosti zdôrazňujem fakt, že teda žiadny zo 7-mich súdnych spisov, na ktoré sa teraz odvoláva bardejovský súd nemal prakticky žiadny a najmä nie právny význam pre rozhodnutie vo veci samej v tejto kauze pod č. k. 4 C 961/96 a sú iba akousi zástierkou na ospravedlňovanie nedostatkov tohto súdu, jeho neschopnosti a neprofesionality i nedostatočného záujmu aj o túto moju vec.

5.) Je pravdou, že ja som dňa 31. X. 07 bol v prítomnosti a osobnej účasti zástupcu druhej spornej strany do súdnej zápisnice pred okresným súdom podrobne vypočutý, ale je ešte väčšou pravdou fakt, že pokiaľ sa takto stalo, nič už bardejovskému súdu nebránilo v tom, aby po skončení tohto pojednávania nemohol vyniesť rozsudok vo veci samej, aj keď som sa toho vehementne domáhal. A pokiaľ súd v niečom zapochyboval (robil to podľa mňa schválne - pozn.), mohol sa o všetkom dozvedieť na tomto pojednávaní, pretože ja som mal u seba všetky dokumenty, takže pojednávanie už odročovať nebolo treba.

6.) Nemôže byť podľa súdnej zápisnice, zo dňa 5. XII. 07, pravdou, že pojednávanie pred Okresným súdom v Bardejove v právnej veci pod č. k. 4 C 961/96 sa v tento deň začalo o 14.00 hod., keď podľa nej toto sa skončilo a zápisnica bola podpísaná už o 13.45 hod. Tvrším, že aj toto pojednávanie bolo úmyselne, účelovo a bezdôvodne odročené, už aj preto, že požadovaný dokument súdu odo mňa, zo dňa 19. VIII. 1986 nemal podstatný význam pre rozhodnutie vo veci samej a dokonca nebol ani vôbec potrebný, keďže bol následne beztak samotným mnou iniciatívne nahradený iným a takým, ktorý súd vo svojej agende už založený mal, tak potom prečo si ho už sám nevyhľadal a skôr, keď ho potreboval a pritom všetky súdne spisy mal u seba.

7.) Dôrazne namietam, že už vonkoncom nebolo treba vytýčovať žiadne ďalšie pojednávanie na deň 13. II. 2008, údajne za účelom doplnenia ďalšieho dokazovania, keď už nebolo treba nič dokazovať, takže ani tu nebol daný žiadny kvalifikovaný a právny dôvod na ďalšie odročovania tohto pojednávania na deň 31. III. 08 a ďalej na deň 11. IV. 08,

pretože to vyznieva už ako očividné lavírovanie zodpovednej samosudkyne, ktorá v tejto kauze len kľučkuje a taktizuje v obavách, že jej zostane nakoniec v rukách ten „čierny Peter“!

Vzhľadom k tomu, že vyjadrenie sa k tejto veci zo strany predsedu Okresného sudu v Bardejove súdruha P. v súvislosti s mojou ústavnou sťažnosťou, zo dňa 12. II. 08, je ľahkomyselné, nekvalifikované a zavádzajúce, apelujem na Ústavný súd SR, aby na neho vôbec neprihliadal, pretože je nedôveryhodné a rozhodol v môj prospech aj so spravodlivou finančnou satisfakciou, ktorá by zodpovedala čl. 41 Dohovoru a nie iba čl. 127 Ústavy SR, ako primeraná (napr. aj 1.- Sk) alebo dokonca nič a iba znovu len s pompéznym vyhlásením tohto súdu, že opäť v tejto kauze došlo k porušeniu tých istých základných a ľudských práv. Lebo v takomto prípade táto kauza naberie iný kurz a poputuje do Štrasburgu, kde sa o nej aj spravodlivo rozhodne.»

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých

prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

1. K namietanému porušeniu označených práv sťažovateľa postupom okresného súdu v konaní sp. zn. 4 C 961/96 v období do právoplatnosti nálezu ústavného súdu č. k. II. ÚS 248/04-35 z 15. februára 2006

Sťažovateľ namietal porušenie svojich práv označených v sťažnosti postupom okresného súdu v konaní sp. zn. 4 C 961/96 nielen v období po nadobudnutí právoplatnosti nálezu č. k. II. ÚS 248/04-35 z 15. februára 2006, ale v celom jeho doterajšom priebehu.

Podľa § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde návrh nie je prípustný, ak sa týka veci, o ktorej už ústavný súd rozhodol, okrem prípadov, v ktorých sa rozhodovalo len o podmienkach konania, ak v ďalšom návrhu už podmienky konania boli splnené.

Označený nález ústavného súdu nadobudol právoplatnosť 15. marca 2006. Keďže predmetom konania sp. zn. II. ÚS 248/04 bolo namietané porušenie základného práva sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu v tom istom konaní (sp. zn. 4 C 961/96), ústavný súd vzhľadom na citovaný text § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde sťažnosť sťažovateľa v období do nadobudnutia právoplatnosti nálezu č. k. II. ÚS 248/04-35 z 15. februára 2006, t. j. v období do 15. marca 2006, pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu neprípustnosti.

2. K namietanému porušeniu označených práv sťažovateľa postupom okresného súdu v konaní sp. zn. 4 C 961/96 v období od právoplatnosti nálezu ústavného súdu č. k. II. ÚS 248/04-35 z 15. februára 2006

Zo spisu okresného súdu sp. zn. 4 C 961/96 ústavný súd zistil, že okresný súd v predmetnej veci nariadil pojednávanie na 3. apríl 2006, ktoré však bolo odročené na

neurčito z dôvodu potreby opätovného predvolania sťažovateľa za účelom jeho výsluchu ako účastníka konania a tiež za účelom pripojenia a oboznámenia sa so spismi okresného súdu sp. zn. 4 C 184/99, 4 C 194/92, 8 C 414/94, 11 C 36/96, 4 C 263/95, 4 C 52/03 a sp. zn. 8 C 503/94, z ktorých sa spisy sp. zn. 4 C 968/98, 4 C 732/98 a sp. zn. 4 C 194/92 nachádzali na odvolacom súde z dôvodu konania o podanom odvolaní. Zo spisu vyplýva, že okresný súd priebežne sledoval, či označené spisy mu neboli vrátené, pričom k ich vráteniu došlo až 16. apríla 2007. Podľa vyjadrenia predsedu okresného súdu bolo možné do týchto spisov nahliadnuť až po tomto termíne a až na základe toho boli splnené podmienky na ďalší postup okresného súdu v namietanom konaní. Sťažovateľ s týmto záverom okresného súdu nesúhlasí, pričom argumentuje tým, že a) súdny spis sp. zn. 4 C 184/99 neexistuje; b) s označenými spismi sa mal okresný súd oboznámiť už v prípravnej fáze namietaného konania; c) žiadny z označených spisov nemal „*prakticky žiadny a najmä nie právny význam pre rozhodnutie vo veci samej*“.

Vzhľadom na rozporné stanoviská sťažovateľa a okresného súdu ústavný súd overoval ich tvrdenia z dokumentácie predloženej mu okresným súdom. Na tomto základe ústavný súd okrem iného zistil:

a) predmetom konania vedeného okresným súdom pod sp. zn. 4 C 732/1998 je rozhodovanie o žalobe sťažovateľa proti žalovanému Krajskému úradu v Prešove (ďalej len „krajský úrad“) ako právnomu nástupcovi Okresného národného výboru Bardejov (ďalej len „ONV“) o určení, že jeho pracovný pomer s právnym nástupcom ONV trvá aj naďalej, a to od 1. augusta 1991 až do skutočného nástupu do práce, a že sa mu táto doba započítava do priebehu zamestnania na účely dôchodkového zabezpečenia s tým, že žalovaný je povinný sťažovateľovi neodkladne vydať písomné potvrdenie o tomto zamestnaní. V tomto konaní Krajský súd v Prešove (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom sp. zn. 3 Co 236/2006 z 2. marca 2007 potvrdil prvostupňový rozsudok okresného súdu z 10. marca 2006, pričom rozsudok krajského súdu bol okresnému súdu doručený 15. marca 2007,

b) predmetom konania vedeného okresným súdom pod sp. zn. 4 C 968/1998 je rozhodovanie o žalobe sťažovateľa, ktorou sa domáha proti žalovanému Slovenskej republike, zastúpenej krajským úradom, určenia, že pracovný pomer medzi sťažovateľom ako žalobcom a žalovaným trval aj po 1. auguste 1991. V tomto konaní krajský súd

rozsudkom sp. zn. 3 Co 235/2006 z 2. marca 2007 potvrdil prvostupňový rozsudok okresného súdu z 10. marca 2006, pričom rozsudok krajského súdu bol okresnému súdu doručený 15. marca 2007. Následne Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) odmietol uznesením sp. zn. 5 Cdo 273/2007 zo 14. februára 2008 dovolanie sťažovateľa proti označenému rozsudku krajského súdu; spis bol okresnému súdu doručený 18. februára 2008,

c) predmetom konania vedeného okresným súdom pod sp. zn. 4 C 194/92 bolo rozhodovanie o žalobe sťažovateľa, ktorou sa domáha proti žalovanému Okresnému úradu Bardejov vyslovenia neplatnosti výpovede danej mu žalovaným a určenia, že pracovný pomer trvá, pričom žalovaný mu je povinný zaplatiť mzdové nároky. V tomto konaní krajský súd rozsudkom sp. zn. 16 Co 136/95 zo 6. marca 1996 potvrdil prvostupňový rozsudok okresného súdu z 10. januára 1995,

d) predmetom konania vedeného okresným súdom pod sp. zn. 4 C 184/1989 bolo rozhodovanie o žalobe sťažovateľa proti ONV o neplatnosť výpovede z pracovného pomeru podľa § 46 ods. 1 písm. f) Zákonníka práce. Rozsudkom okresného súdu č. k. 4 C 184/1989-191 zo 16. januára 1991 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Košiciach č. k. 18 Co 25/1991-224 z 19. júla 1991 bolo určené, že výpoveď z pracovného pomeru je neplatná; označené konanie bolo právoplatne skončené 2. augusta 1991.

Z uvedených zistení ústavného súdu vyplýva, že uvedená argumentácia sťažovateľa sa nepotvrdila, keďže

a) súdny spis vedený okresným súdom pod sp. zn. 4 C 184/1989 reálne existuje a jeho obsah má bezprostredný súvis s namietaným konaním,

b) okresnému súdu nepostačovalo oboznámiť sa s niektorými z označených spisov v prípravnej fáze namietaného konania, keďže v konaniach, ktoré tvoria ich obsah, sa konalo aj v relevantnom období (po nadobudnutí právoplatnosti nálezů ústavného súdu č. k. II. ÚS 248/04-35 z 15. februára 2006), pričom pre ďalší postup okresného súdu v namietanom konaní bolo potrebné oboznámiť sa s rozhodnutiami odvolacieho súdu (napr. rozsudky krajského súdu sp. zn. 3 Co 236/2006 z 2. marca 2007 a sp. zn. 3 Co 235/2006 z 2. marca 2007),

c) výsledky, resp. priebežný stav viacerých z označených konaní majú právny význam na rozhodnutie okresného súdu v namietanom konaní.

Na základe uvedených zistení a právnych záverov ústavný súd konštatoval, že v období od nadobudnutia právoplatnosti nálezu ústavného súdu č. k. II. ÚS 248/04-35 z 15. februára 2006 do 16. apríla 2007 existovala objektívna prekážka v ďalšom postupe okresného súdu, ktorú nemožno pripísať na jeho ťarchu a hodnotiť ako zbytočné priťahy v namietanom konaní.

Z dotknutého súdneho spisu ďalej ústavný súd v zhode s vyjadrením predsedu okresného súdu zistil, že v období po 16. apríli 2007 okresný súd v namietanom konaní plynulo konal, keď sa najprv oboznámil s obsahom dotknutých spisov a následne nariadil 21. júna 2007 pojednávanie na 31. október 2007, na ktorom podrobne vypočul sťažovateľa a pojednávanie odročil na 5. december 2007 za účelom doplnenia dokazovania. Z obsahu zápisnice o tomto pojednávaní podľa názoru ústavného súdu zjavne vyplýva, že v tomto čase neboli vytvorené podmienky na to, aby okresný súd vo veci rozhodol. Na pojednávaní 5. decembra 2007 bol sťažovateľ opätovne okresným súdom vypočutý a bolo mu uložené predložiť listinný dôkaz z 19. augusta 1986 (rozhodnutie ONV); okresný súd odročil pojednávanie na 13. február 2008 z dôvodu vykonania ďalšieho dokazovania. Zo zistení ústavného súdu vyplýva, že v tom čase ešte nebolo rozhodnuté ani o dovolaní sťažovateľa podanom proti rozsudku krajského súdu sp. zn. 3 Co 235/2006 z 2. marca 2007 v spojení s rozsudkom okresného súdu č. k. 4 C 968/1998-47 z 10. marca 2006, pričom rozhodnutie najvyššieho súdu o tomto dovolaní môže (mohlo) mať vplyv aj na rozhodnutie vo veci samej v namietanom konaní vzhľadom na vzájomné súvislosti medzi predmetom konania vedeného okresným súdom pod sp. zn. 4 C 968/1998 a predmetom namietaného konania.

Opierajúc sa o svoje zistenia ústavný súd dospel k záveru, že činnosť okresného súdu v namietanom konaní v období od nadobudnutia právoplatnosti nálezu ústavného súdu č. k. II. ÚS 248/04-35 z 15. februára 2006 do doručenia sťažnosti ústavnému súdu (14. február 2008) nesignalizuje, že by ju bolo možné označiť ako takú, pri ktorej dochádza

k porušovaniu sťažovateľom označených práv, a preto sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Po odmietnutí sťažnosti ako celku už bolo bez právneho dôvodu zaoberať sa ostatnými návrhmi sťažovateľa.

Nad rámec tohto rozhodnutia ústavný súd uvádza, že príkaz vydaný okresnému súdu v náleze č. k. II. ÚS 248/04-35 z 15. februára 2006 konať v namietanom konaní bez zbytočných prietáhov naďalej trvá.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. apríla 2008